

Dosarul nr. 2ra-937/19

Prima instanță - Judecătoria Cahul, sediul Central (jud. : D. Fujenco)

Instanța de Apel - Curtea de Apel Cahul (jud. : G. Vavrin, T. Berdilă, I. Dănăilă)

ÎN C H E I E R E

15 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curtii Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Cojocaru Ana, reprezentată de avocatul Barbăneagră Sergiu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Cojocaru Ana împotriva lui Gaidaenco Mihail, intervineint accesoriu Direcția Asistență Socială și Protecție a Familiei Cantemir privind stabilirea domiciliului copilului minor, permisiunea de a ieși cu copilului minor peste hotarele țării și încasarea pensiei de întreținere a copilului minor,

împotriva deciziei din 18 decembrie 2018 a Curtii de Apel Cahul, prin care a fost respins apelul declarat de Cojocaru Ana și menținută hotărârea din 5 aprilie 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 15 mai 2017, Cojocaru Ana s-a adresat în instanța de judecată, cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Gaidaenco Mihail, intervineint accesoriu Direcția Asistență Socială și Protecție a Familiei Cantemir solicitând determinarea domiciliului copilului minor cu mama, încasarea pensie de întreținere în sumă de 2500 lei lunar, permiterea ieșirii/intrării din Republica Moldova a copilului minor Gaidaenco Letiția, pentru domiciliere permanentă peste hotarele țării și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată Cojocaru Ana a menționat că fiind în relații de concubinaj cu Gaidaenco Mihail s-a născut copilul Gaidaenco Letiția.

La momentul actual se află în Italia împreună cu fiica sa și dorește să se stabilească acolo cu traiul.

Reclamanta a invocat că tatăl copilului la fel se află peste hotarele țării, însă nu participă la educația și creșterea lui.

Reclamanta a indicat că manifestă grijă față de copil, și ținând cont de vârsta și circumstanțele de fapt a situației, este în interesul copilului ca domiciliului să fie stabilit cu mama.

Totodată, a reiterat că Gaidaenco Mihail are obligația de a achita pensia de întreținere a copilului, deoarece benevol nu participa la întreținerea copilului și nici nu

se interesează de soarta lui. Iar dat fiind faptul că acesta activează peste hotarele țării și are un venit fluctuabil consideră că suma de 2500 de lei este una rezonabilă.

Cojocaru Ana a indicat că, Gaidaenco Mihail nu și-a manifestat acordul pentru plecare copilului peste hotare, iar neacordarea permisiunii de a ieși din țară împreună cu copilul minor, lezează esențial drepturile copilului.

Prin hotărârea din 20 iulie 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central, cerere de chemare în judecată depusă de Cojocaru Ana, s-a admis în parțial.

S-a determinat domiciliul copilului minor Gaidaenco Letiția născută la 19 ianuarie 2014 împreună cu mama Cojocaru Ana.

S-a încasat pensie alimentară de întreținere a copilului minor la Gaidaenco Mihail în beneficiul Anei Cojocaru în mărime 694 (șase sute nouăzeci și patru) lei 65 bani, lunar, începând cu 15 mai 2017 până la majoratul copilului.

S-a încasat de la Gaidaenco Mihail în beneficiul statului taxa de stat 350,07 lei.

S-a respins pretenția reclamantei privind permisiunea plecării copilului minor peste hotarele țării fără acordul tatălui, ca fiind neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut că copilul minor este educat de mamă și domiciliază împreună cu ea, reclamanta este cea care îi poartă de grijă. Copilul este foarte atașat de mamă, are creat un mediu familiar pozitiv pentru creșterea și dezvoltarea lui. Pârâtul nu a obiectat contra acestei pretenții.

Astfel, ținând cont de probele care caracterizează posibilitățile determinării domiciliului copilului minor cu mama în scopul asigurării respectării drepturilor sale, instanța a determinat domiciliul copilului minor cu mama.

Referitor la pretenția privind încasarea pensie de întreținere pentru copiii minori instanța a conchis că ambii părinți în egală măsură poartă răspunderea principală pentru dezvoltarea fizică, intelectuală, spirituală și socială a copilului, ținând cont în primul rând de interesele acestuia. Pârâtul oficial nu este încadrat în câmpul muncii în Republica Moldova și nu are venituri stabile.

Potrivit informației de la Biroul de Statistică a Republicii Moldova nivelul minim de existență pentru copii în vârstă de la 1-6 ani constituie în medie 1389,30 lei lunar. Astfel, instanța de judecată a stabilit pensia alimentară în dependență de minimumul de existență lunar necesar copiilor stabilit de Biroul Național de Statistică și a aplicat prevederile art. 76 alin. (1) Codul familiei, stabilind o pensie de întreținere într-o sumă bănească fixă în mărime de 694,65 lei.

Referitor la pretenția privind permisiunea plecării copilului minor peste hotarele țării fără acordul tatălui instanța a conchis că în anul 2015 Gaidaenco Mihail a eliberat un acord notarial cu privire la plecarea copilului minor peste hotarele țării, iar prin prisma art.123 alin (6) din Codul de procedură civilă faptele invocate de una dintre părți nu trebuie dovedite în măsura în care cealaltă nu le neagă.

Reclamanta nu a prezentat probe care să confirme că pârâtul ar fi refuzat să își dea acordul la ieșirea copilului minor pentru domiciliere permanentă peste hotarele țării, în cazul dat nu există un litigiu de drept.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la 8 august 2018 Cojocaru Ana, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Cahul, sediul Central din 20 iulie 2018, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii menționate și admiterea integrală a acțiunii.

Prin decizia din 18 decembrie 2018 a Curții de Apel Cahul a fost respins apelul declarat de Cojocaru Ana și menținută hotărârea din 20 iulie 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central.

La 22 martie 2019, Cojocaru Ana, reprezentată de avocatul Barbăneagră Sergiu a declarat recurs împotriva deciziei din 18 decembrie 2018 a Curții de Apel Cahul și a hotărârii din 20 iulie 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor menționate și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că nu este de acord cu soluția instanțelor investite cu judecarea fondului, fiind adoptate cu interpretarea eronată a circumstanțelor de drept și de fapt, concluziile instanței de apel expuse în hotărâre sânt în contradicție cu circumstanțele pricinii.

Recurentul a invocat că la examinarea cauzei instanțele investite cu judecarea fondului au interpretat eronat prevederile art. 1 alin. (2) al Legii nr.269 din 9 noiembrie 1994 cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova, art.3 din Convenția internațională cu privire al drepturile copilului și ca urmare incorect a respins pretenția privind permisiunea plecării copilului minor peste hotarele țării fără acordul tatălui.

În opinia recurentului concluzia instanțelor ierarhic inferioare privind încasarea pensie alimentară de întreținere a copilului minor în mărime 694,95 lei este greșită. Gaidaenco Mihail muncește peste hotarele țării și dispune de un venit suficient pentru a fi în stare să achite o pensiei de întreținere în mărime de 2500 de lei lunar.

La examinarea apelului au fost prezentate probe care confirmă faptul că copilul locuiește în Italia, iar suma de 697 lei este una derizorie și nu acoperă cheltuielii de întreținere a copilului.

Decizia instanței de apel relevă o insuficiență analiză a probatoriului în cauză ce a condus la reținerea unei situații de fapt inexacte.

La examinarea cauzei în fond nu au fost stabilite pe deplin circumstanțele importante pentru judecarea corectă a cauzei, iar concluziile instanțelor investite cu judecarea fondului sunt neîntemeiate.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Cahul a pronunțat dispozitivul deciziei la 18 decembrie 2018.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit scrisorii de ieșire nr.05-2a-1129, instanța de apel a expediat participanților la proces, copia deciziei motivate la 11 ianuarie 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei, la materialele cauzei lipsesc.

Cererea de recurs a fost declarată la 22 martie 2019, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Cojocaru Ana, reprezentată de avocatul Barbăneagră Sergiu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Cojocaru Ana, reprezentată de avocatul Barbăneagră Sergiu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari